

Voor Christina, Kate en Alexie...
The Original Dream Team – L.I.

Voor Carolina – T.E.

Twitter mee: #Lobsters

NUR 285/GGP061501

© MMXV Nederlandse editie: Blossom Books

© Tekst MMXIV Tom Ellen en Lucy Ivison

First published in Great Britain by The Chicken House

Published by arrangement with Rights People, London.

Oorspronkelijke titel: *Lobsters. A socially awkward love story*

Nederlandse vertaling: Astrid Staartjes

Omslagontwerp: Emmy van Ruijven

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

Blossombooks.nl

Hannah

Grace kwam zo wild mijn kamer binnenstormen dat ze bijna omviel.

‘Freddie zit niet in Frankrijk!’ kondigde ze triomfantelijk aan terwijl Tilly achter haar al even enthousiast de kamer binnenviel.

Ik ging rechtop zitten, want ik lag al de hele ochtend op bed video’s van babyluaards en filmpjes over het aanbrengen van eyeliner te kijken.

‘Weet je het zéker?’ vroeg ik.

‘Ja!’ riep Tilly en ze maakte een vreugdedansje.

‘Maar ik heb hem vanmorgen nog gestalkt,’ zei ik, ‘en er is een foto waarop hij voor de Eiffeltoren staat en bij wijze van snor een baguette voor z’n gezicht houdt. Hij kan letterlijk niet méér in Frankrijk zijn.’

‘Ja, hij wás daar,’ hijgde Tilly, ‘maar het goeie nieuws is: er is bij hem thuis ingebroken waardoor ze terug moesten komen van vakantie.’

‘Het is natuurlijk wel erg van hun huis en zo,’ bracht Grace plichtmatig in.

‘Ja, ja,’ knikte Tilly. ‘Natuurlijk... maar het punt is: hij komt vanavond ook naar Stella. Echt waar.’

‘Echt waar,’ herhaalde Grace. ‘En jij gaat zó met hem zoenen. Tonight is the night...’ Ze verkneukelde zich.

Ik schopte het dekbed van me af en zwaaide mijn benen over de rand van het bed. ‘Wat? Nee... Ik ben nog niet klaar.’

‘Natuurlijk ben je er klaar voor,’ troostte Grace. ‘Je bent zó op de juiste plek. Hij is zó de juiste persoon.’

‘Dat bedoel ik niet. Ik ben er zeker klaar voor. Ik bedoel letterlijk dat ik nog niet klaar ben. Ik ben drie dagen mijn bed niet uit geweest. Ik zie er niet uit.’

‘Je ziet er net zo uit als altijd,’ zei Tilly.

‘Nou, je wordt bedankt, Tills.’

‘Even serieus, Hannah,’ zei Grace, ‘je hebt altijd geroepen dat Freddie je zou ontmaagden. De enige reden waarom het nog niet is gebeurd is omdat je de afgelopen vier maanden alleen maar hebt zitten leren.’

‘Het lot hield jullie uit elkaar,’ zei Tilly gewichtig.

‘Maar nu brengt het jullie bij elkaar,’ zei Grace. ‘Heb je iets te eten in huis?’

‘Hallo, we hadden het toch over mijn levenslot?’

‘Ja, maar ik heb honger, en met een lege maag kan ik niet over het levenslot filosoferen.’

Ik liet me weer achteroverzakken. ‘Ga zelf maar even kijken in de keuken. Mijn moeder verstopt de koekjes boven de magnetron.’

Ze stampten met z’n tweeën de trap af. Grace had gelijk. Ik had mijn ontmaagding uitgesteld tot na mijn eindexamen. De hele uitdrukking ‘je maagdelijkheid verliezen’ is trouwens best bizar. Alsof je hem ergens kunt laten liggen.

Vroeger droomde ik er altijd van om te worden ontmaagd door een aardige, gevoelige jongen. Iemand die me begreep en die cool was en zich niets aantrok van wat anderen over hem dachten. Iemand met donker krullend haar die in de zomer superbruin werd en Italiaans sprak. Of misschien wel Italiaans wás.

Freddie Clemence is niet gevoelig of aardig, en ook niet Italiaans. Hij is niet de liefde van mijn leven. Dat hoop ik tenminste, anders zijn de vooruitzichten niet al te best. Als we allemaal onze maagdelijkheid behouden tot we de liefde van ons leven tegenkomen, dan zou het hier sterven van de maagden.

Het probleem is een beetje dat ik met jongens hetzelfde doe als met

kleren: voordat ik ga shoppen heb ik al een outfit in mijn hoofd, in plaats van dat ik ter plekke kijk wat er in de winkels hangt. Ik fantaseer over scenario’s die nooit gaan gebeuren. Ik fantaseer dat jongens die me in het echte leven niet eens zouden aankijken verliefd op me worden. En in mijn fantasie ben ik het niet eens zelf: het is de celebrity-versie van mezelf, classy, elegant en sexy. Ik droom over feestjes waar alles perfect verloopt. Ik ontmoet de liefde van mijn leven en hij voelt zich onweersaanbaar tot me aangetrokken en zegt dingen als: ‘Ik zou mijn leven voor je geven, Hannah.’ En daarna zouden we seks hebben in een auto, net als in *Titanic*.

In het echt sta ik ergens in een hoek met Freddie te tongen of ik zit op mijn knieën de kots van iemand anders op te ruimen omdat ik het zo lullig vind voor degene die het feest geeft.

Maar misschien wordt Stella’s feestje wel anders. Iedereen heeft zijn examens achter de rug dus het wordt echt superdruk. Negentig mensen hebben de uitnodiging op Facebook geaccepteerd. En misschien is het écht een teken dat Freddie uit Frankrijk terug is. Misschien is het nu echt het juiste moment. Het is geen liefde maar ik wil het nou gewoon eens gedaan hebben zodat ik weer verder kan met mijn leven.

Tilly en Grace kwamen stampend de trap op en ploften neer op mijn bed. Ze hadden twee pakken biscuitjes bij zich en een pot pindakaas.

‘Ik hoop dat je Zac altijd laat hangen,’ zei Tilly terwijl ze naar mijn plafond keek. ‘Hij hangt hier al zolang ik je ken.’

Ze had het over de sticker van Zac Efron die ik daar had opgeplakt toen ik twaalf was zodat ik hem als eerste op mijn netvlies zou hebben als ik wakker werd.

‘Die haal ik nooit weg,’ zei ik. ‘Zac is mijn eerste liefde. Ik ben inmiddels dan wel...’

‘... verliefd op Freddie,’ vulde Grace aan.

‘... maar hij zal altijd een speciaal plekje in mijn hart innemen.’

‘En in je klerenkast,’ zei Tilly. ‘Heb je dat T-shirt nog met zijn

gezicht erop? Dat was echt zó fout.'

'Moet jij zeggen met je Mexicaanse harembroek.'

Tilly stak haar benen in de lucht om hem te showen. 'Ik heb niks anders om aan te trekken. Mijn moeder weigert de was te doen want ze is in staking. Ze wil dat ik een beetje zelfstandig word voordat ik op kamers ga.'

'Nou, dan kan je maar beter opschieten,' zei ik. 'Als je eruitziet als Aladdin kom je nooit een jongen tegen die je meeneemt uit no-man's-land.'

Tilly bevindt zich in het maagdenschemergebied. Ze is een dolende ziel. Ze is een sekszombie. Max Lawrence is wel binnengedrongen maar niet helemaal en maar een paar seconden. Ze zei dat het te veel pijn deed en toen hield hij op. En vervolgens zat hij op een feestje te vozen met Amber Mason en heeft Tilly hem gedumpte. Wist zij veel dat dat voorlopig haar laatste kans was. Misschien had ze anders wel doorgezet. Maar Tilly is echt een watje als het erop aankomt – toen ze haar HPV-prik kreeg viel ze bijna flauw.

Hoe kan het dat we in een wereld leven waarin ze seriemoordenaars kunnen identificeren aan de hand van hun DNA maar wij in het duister tasten of Tilly nou wel of geen maagd is? We hebben het honderd keer gegoogeld maar hoe meer je je erin verdiept, des te filosofischer het wordt.

Want wat ís je maagdelijkheid verliezen nou eigenlijk? Dat je maagdenvlies scheurt? Dat kan ook tijdens paardrijden of turnen gebeuren, en blijkbaar zelfs tijdens zwemmen. Wie weet ben ik wel ontmaagd door het gemeentelijk zwembad van Acton. En als het alleen maar om het maagdenvlies gaat, hoe zit het dan met homo's? Het gaat om het binnendringen. Jongens verliezen toch ook hun maagdelijkheid, ook al scheurt er niets? Dus misschien is het iets mystieks, iets ongrijpbaars. Zoals de Heilige Geest.

Van ons vieren is Grace de enige die geen maagd meer is. Ze werd

vorig jaar verliefd op Ollie en sindsdien zijn ze onafscheidelijk. Ik heb geen idee hoe ze dat gaan doen als ze straks allebei in een andere stad studeren. Maar Grace heeft ons nooit precies verteld hoe het nou voelt om seks te hebben. Het lijkt erop dat als je het eenmaal hebt gedaan je er helemaal over stilvalt. Kan iets zó geweldig zijn? Of misschien voelt niets bijzonder aan op het moment dat je het beleeft.

We gingen languit op bed liggen en begonnen over andere dingen te praten: wat we naar het feest zouden aantrekken en wat voor kleur we ons haar zouden verven als we voor de rest van ons leven een kleur moesten kiezen. (Ik: kastanjebruin. Tilly: platinablond. Grace: haar eigen haarkleur.) En daarna kwam het gesprek onvermijdelijk uit op degene die er nu niet bij was.

'Zou ze echt bij hem thuis zijn?'

Tilly zat in kleermakerszit met een lepel uit de pindakaaspot te eten. Ze had mijn *Duke of Edinburgh*-hoodie aan haar Mexicaanse look toegevoegd en haar lange rode haar opgestoken in een knot op haar hoofd.

'Nou, ze is niet hier, dus...' zei Grace schouderophalend, alsof Stella alleen maar bij ons of bij Charlie kon zijn. Misschien was dat ook wel zo. Het voelde vreemd dat alleen Tilly en Grace er waren en zij niet.

'Natuurlijk zit ze bij hem,' zei ik. 'Hij is gister thuisgekomen van de universiteit. We hebben elkaar sinds de examens elke dag gezien, maar vandaag heb ik niks van haar gehoord.'

'Nou, ik vind het een zieke relatie,' zei Grace.

Ik lachte. 'Een "zieke" relatie? Wat denk je dat dit is, *The Jeremy Kyle Show*?'

'Je weet best wat ik bedoel,' sputterde Grace. 'Hij is gewoon niet goed voor haar. En juist Stella zou veel beter kunnen krijgen.'

'Ja, weet ik,' zei ik. 'Shit, ik moet haar over Freddie vertellen.' Ik aptte aan Stella:

WAAR ZIT JE? FREDDIE IS WEER TERUG UIT FRANKRIJK EN VOLGENS MIJ GAAT HET VANAVOND GEBEUREN!

Sam

Het voelde totaal niet goed. Maar dan ook echt helemaal niet. Waar waren we in godsnaam mee bezig? Ik besloot het aan Robin te vragen.

‘Dit voelt niet goed, man,’ zei ik. ‘Waar zijn we mee bezig?’

Robin zat op zijn knieën op het natte gras naast de grote metalen emmer en duwde een laatste schoolboek tussen de stapel halfgekreukte boeken die er al in zat.

‘Waar heb je het over?’ vroeg hij korzelig terwijl hij met één hand de emmer vasthield en met de andere hand een aansteker uit zijn zak probeerde te halen. ‘Het is toch overduidelijk wat we aan het doen zijn?’

Hij klikte de aansteker twee keer aan om te checken of hij het deed.

‘Ja, maar ik bedoel dat het niet goed voelt na wat er vanmorgen is gebeurd,’ antwoordde ik.

‘We vieren het afronden van de middelbare school, autist.’

‘Dat bedoel ik juist!’ riep ik terwijl Robin opstond en de vochtige aarde van zijn knieën klopte. ‘Er valt niets te vieren. Ik heb je toch gezegd dat ik Frans compleet heb verkloot. Dan vieren we dus een afgang. Wie gaat dat nou vieren? Het slaat echt nergens op.’

Robin zei laatdunkend: ‘We vieren niet dat je goed of slecht scoort. We vieren het feit dat we het achter de rug hebben. Het maakt niet uit hoe we het ervanaf hebben gebracht – het gaat erom dat we er nooit meer over hoeven na te denken.’

Hij zat er echt compleet naast. Vanaf het moment dat het achter de rug was, had ik meer aan dat Franse examen gedacht dan in de afgelopen zes maanden. Wat waarschijnlijk de reden was dat ik het zo had verknald. Fucking voltooid verleden tijd. Waarom zou je überhaupt zo ver teruggaan in de tijd?

Robin klikte zijn aansteker opnieuw aan. ‘Oké, zullen we dan?’

Dit was altijd het plan geweest. Aan het begin van de bovenbouw hadden we afgesproken dat we na de examens al onze schoolboeken in de fik zouden steken. Het zou een geweldige afronding zijn, een fantastisch, louterend vreugdevuur dat het einde van onze jeugd zou markeren en het begin van... nou, niet helemaal van volwassenheid maar wel een stap in de goede richting.

Maar in het echt stonden we met daar dan met z’n tweeën in Robins achtertuin boven een ouderwetse schoonmaakemmer. Als dit het pad naar volwassenheid was, kon ik misschien maar beter rechtsomkeert maken.

Robin knielde weer neer en stak zijn hand in de emmer om mijn studieboek Frans eruit te trekken. Hij legde het voorzichtig bovenop en reikte mij de aansteker aan.

‘Hier, kom op, man. Laat die Franse snobs maar zien wat je echt in huis hebt.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, ik heb er geen zin in.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Wat je wilt.’

Hij klikte de aansteker aan en hield de vlam tegen de kaft.

‘Waarom brandt dat ding niet?’ vroeg hij verontwaardigd. ‘Er gebeurt helemaal niks.’

‘Het is gelamineerd, idioot.’

De vlam slaagde er net in om de plastic laag van het puntje van de kaft donkerbruin te laten verkleuren. Als we deze methode bij elk boek zouden toepassen, zouden we hier de hele dag zitten.

‘Jezus, waarom worden die dingen gelamineerd?’ foeterde Robin terwijl hij de aansteker uitdeed.

‘Waarschijnlijk zodat mensen zoals wij ze niet in de fik steken?’

‘Eikels,’ mopperde hij binnensmonds. ‘Ze zijn ons altijd één stap voor. Misschien kunnen we alleen het binnenwerk verbranden. Dat is niet gelamineerd.’

‘Dan zitten we straks met een emmer vol kaften. Wat gaan we daar dan mee doen?’

Robin beet op zijn bovenlip terwijl hij hierover nadacht. ‘Ze in stukken snijden en begraven? In een doos proppen en in zee gooien?’

‘De zee? We wonen in Londen. De zee ligt een uur hiervandaan.’

‘Nou en? Mijn moeder kan ons als ze van haar werk terugkomt naar Brighton rijden.’

‘Het wordt mij allemaal te gecompliceerd, man.’

Robin kreunde en kwam overeind. ‘Werk even aan je humeur, Sam. Als je vanavond nog zo doet, dump ik je zodra we een voet over de drempel hebben gezet. Eindexamenfeesten zijn de allerbeste feesten die er zijn, dat weet iedereen. Ik heb geen zin dat jij dat met je gezeik gaat lopen verpesten. Misschien wist je het nog niet, omdat je op dat gebied geen enkele ervaring hebt, maar meiden vallen niet echt op jongens die eindeloos doorzeiken over hun examen Frans.’

Misschien had hij gelijk. Misschien kon ik het wel als iets positiefs zien. Het begin van een nieuw en ongepland hoofdstuk van mijn leven. Geen universiteit, geen baan, geen conventionele toekomst: ik zou mezelf helemaal opnieuw kunnen uitvinden, nu meteen, vanavond al.

Robin had vandaag pas over het feest gehoord van Ben, die het weer via een vriend van een vriend wist. Het zat er dus dik in dat we helemaal niemand zouden kennen. Ik kon iemand anders worden. Ik kon mezelf introduceren als ‘Samuel’. Dan zou ik misschien interessanter en intelligenter overkomen. Ik zou Samuel de mysterieuze bohémien kunnen zijn, Samuel die lange jassen draagt en sjekkies rookt en tijdens conversaties ondoorgroondelijk in de verte staart, in plaats van de oude, saaie Sam die is gezakt voor zijn Frans en plastic boeken probeert af te fikken.

Het probleem is alleen dat je iets van je leven moet hebben gemaakt wil je jezelf Samuel kunnen noemen. Je moet iets hebben bereikt. Samuel Beckett, Samuel L. Jackson, pa’s vriend Samuel die in een Porsche rijdt en het een tijdje met Nigella Lawson heeft gedaan: ze hebben die extra

paar letters allemaal verdiend. Wat heb ik ooit gepresteerd? Een verhalenwedstrijd voor tienjarigen gewonnen en Gemma Bailey gevingerd in een tuinhuis. Ik kom niet echt in aanmerking om te worden geridderd.

Ik dacht altijd dat mijn toelating tot Cambridge mijn grootste prestatie zou worden. Maar nu ik Frans had verkloot – dat stond echt vast – moest ik iets anders gaan verzinnen. Ik had alleen geen idee wat.

Er zijn vast heel weinig maagden die Samuel heten. Je blijft gewoon Sam totdat je het verder schopt dan vingeren. Of in ieder geval verder dan tuinhuisjes.

Robin pakte de emmer op en liep met grote stappen in de richting van zijn huis.

‘Oké, we geven deze zooi aan de kringloop, dan zijn we daarvanaf,’ mopperde hij.

Hannah

Stella en ik zaten bij de bushalte waar we al duizend keer eerder hadden gezeten. Alleen leed ik nu pijn.

‘Ik ben verminkt. Volgens mij verkeer ik in shock,’ zei ik. ‘Heb je iets zoets bij je?’

Stella reikte me een zakje Starmix aan. ‘We hebben het hier over háár,’ zei ze. ‘Je zegt toch ook niet dat je bent verminkt als je bij de kapper bent geweest?’

‘Ja, maar wat ze daar binnen hebben gedaan kun je niet vergelijken met wat ze bij de kapper doen.’

Stella had me meteen bij een waxsalon ingeboekt toen ze had gehoord dat Freddie niet alleen terug was, maar ook nog eens op haar feest zou komen.

‘Hannah, serieus, het komt alleen maar omdat het je eerste keer was.

Jezus, al je eerste keren op één dag,' stelde ze net iets te luid vast.

De mevrouw die naast ons zat wierp een afkeurende blik in onze richting en inwendig kromp ik ineen.

Tegenover de bushalte hing een gigantische H&M-poster van een model in een roze-witte stringbikini. Ze zag er adembenemend uit: superlang en bruin en gewoon perfect. Die poster hing er al een eeuwigheid. Stilletjes voelde ik altijd een lichte opwindning als ik ernaar keek, want die vrouw zou ik zijn. Ik zou gaan hardlopen en trainen op de Super Body Workout-dvd van mijn moeder en wakker worden als een getransformeerde H&M-campagneversie van mezelf. Maar daar was natuurlijk niets van terechtgekomen en ik zag er nog precies zo uit als altijd.

'Die bikini ga ik kopen voor Kavos,' zei Stella.

We zouden over een week samen op vakantie gaan, en ik was er totaal niet klaar voor.

'Die heeft zich zéker laten waxen.' Ik knikte naar de poster. 'En echt niet voor de eerste keer.'

Stella haalde haar schouders op en pakte haar telefoon, waarschijnlijk om Charlie een berichtje te sturen. Ze was niet onder de indruk van de poster want ze is zelf supercool: slank, gebruind, van nature sexy en mysterieus. Jongens vallen altijd op haar. Ze is gek op games en jongensfilms als *Scarface* en *Pulp Fiction*. Ze heeft bruin haar met een aantal paarse plukken, en afgelopen zomer heeft ze een witte tatoeage van een sneeuwvlok op haar pols laten zetten. In de winter zie je er niks van, maar in de zomer als ze bruin wordt wel. Van ons vieren lijkt zij nog het meest op dat H&M-model.

Ik, Tilly en Grace komen niet eens in de buurt. Tilly is lang en spich-tig, en ze zit onder de sproeten. Haar sterke punt is haar haar. Dat lijkt zo uit een prerafaëlitisch schilderij te komen; kastanjebruin, golvend, met krullende punten. Grace was in de onderbouw niet echt aantrekkelijk maar is nu, zoals mijn moeder zegt, 'tot bloei gekomen', vooral nu ze niet meer de hele tijd van die enorme vormeloze truien draagt.

Ik denk dat het heel moeilijk is om jezelf te zien zoals anderen je zien. Ik ben van nature blond, heb lichtblauwe ogen, een bleke huid en een nogal doorsneelichaam. Als ik een goeie dag heb kan ik misschien voor knap doorgaan. Met enig geluk.

De bus arriveerde, en toen we waren ingestapt liep Stella meteen naar achteren. Ik slenterde achter haar aan en probeerde de brandende pijn om mijn punani tot een minimum te beperken.

'Je loopt als een oud wijf,' zei Stella toen we gingen zitten.

'Duh. Het doet pijn.'

Ze rolde met haar ogen.

Ik wilde haar vragen over Charlie Allen, over háár maagdelijkheid en wat ze precies met elkaar deden. Zij is een zelfverkozen maagd, wat heel iets anders is dan een gewone maagd. Ze heeft alles behalve 'het' met Charlie gedaan. Hij is haar fuckbuddy maar dan zonder het neukgedeelte. En het blowjobgedeelte, want dat lijkt haar supersmerig. Hij mag dan een hunk zijn, maar achter haar rug zeggen we allemaal dat hij een lul is die haar gebruikt. We weten dat hij dealt maar zeggen er niets over. Stella beweert dat ze het prima vindt hoe het tussen hen gaat, maar ik geloof er niks van.

Ik kan het haar alleen niet vragen want dat hele gedoe tussen Charlie en haar is niet bespreekbaar. Ze zal nooit toegeven dat het niet lekker zit, dus moeten we allemaal net doen alsof er niks aan de hand is. Zij mag ons alles vragen, maar andersom mogen wij haar helemaal niks vragen. Stella zit gewoon anders in elkaar: ze is een gesloten boek.

Ze is ook het type dat thuis feesten geeft en er heel relaxed onder is. Haar ouders zitten de hele zomer in Frankrijk. Je zou denken dat ze met hen mee zou willen, maar ze blijft liever thuis. Dit is al de tweede zomer dat ze alleen is. Haar ouders zorgen dat er elke week eten van Marks & Spencer wordt langsgebracht en maken automatisch zakgeld over.

'Wil je nog steeds een bobkapsel?' vroeg Stella.

'Ik weet het niet. Ik weet niet of ik het aandurf.'

‘Je doet veel te moeilijk over je haar.’

‘Ja, nou, ik moet nog heel wat regelen voor ik op kamers ga.’

Stella haalde haar telefoon weer tevoorschijn. ‘Zullen we de lijst even doornemen?’

Afgelopen maand, midden in de examenhel, hadden we een to-do-lijst opgesteld van dingen die er nog vóór de universiteit moesten gebeuren.

“‘Hannah’,’ las Stella op. “Verliefd en ontmaagd worden.” Nou, één ding kunnen we snel afstrepen... Oké, het volgende: “Een strak lichaam kweken. Bruiningscrème beter leren aanbrengen. Een nieuwe look nemen. Een bobkapsel laten knippen... Ingetogen gedrag aanleren om mysterieus over te komen. Intellectueler doen. Minder giechelen.”

Ik kreunde. ‘Jezus. Ik moet nog zo veel doen. Kun je “een onvoldoende voor geschiedenis accepteren” er nog aan toevoegen?’

‘Oké, misschien moet je prioriteiten stellen. Wat dacht je van een bobkapsel en seks met Freddie?’

Ik zuchtte en viste een spiegelei uit de zak snoep. Ik weet niet wanneer alles zo ingewikkeld is geworden. Op je achttiende word je geacht volwassen te worden. Dan moet je compleet zijn. Hoe kun je je nu al ‘af’ voelen? Ik heb nog niet eens het gevoel dat ik ben begonnen. Ik heb helemaal niets gedaan. Ik ben nergens geweest. Iedereen om me heen lijkt alles voor elkaar te hebben. Het voelt alsof het opeens de norm is om een langdurige relatie te hebben. Om aan seks te doen alsof het niets is en om je bikinilijn te waxen om te kunnen seksen. Het lijkt alsof alles na de onderbouw is veranderd, en tegelijkertijd is er niets veranderd. Soms wilde ik dat ik gewoon weer veertien was en me nergens druk over hoeft te maken. Over wat mensen van me vinden en hoe ik in sociale situaties overkom. We gingen gewoon elk weekend bij Stella logeren, aten ijsjes en dronken thee. Ik haat het dat iedereen nu de hele tijd verwacht dat ik iets ben geworden. En dat ik me een mislukking voel omdat dat niet zo is. Alles lijkt zo veel makkelijker in *Pride and Prejudice*. Mijn oma

was op haar achttiende al getrouwd. Getrouwd! Ik weet nog niet eens hoe ik moet strijken.

Toen we eindelijk bij Stella aankwamen, rende ik meteen naar de wc om het slagveld in mijn onderbroek te inspecteren. Alsof het niet erg genoeg was dat ik van die bleekrode benen heb waar blauwe aderen doorheen schemeren, en idioot albinowit haar en eruitzie als een hobbit, was ik nu ook nog eens mismaakt.

Ik had mijn moeder niet verteld waar we heen gingen want dat zou superongemakkelijk zijn geweest. Ik weet zeker dat er dingen zijn die zij echt nooit zou doen. Zoals blowjobs geven, synthetische kleding dragen en Kentucky Fried Chicken eten. Ik durf er heel wat om te verwedden dat zij nooit haar bikinilijn heeft laten waxen.

Nu begrijp ik waarom je feminist zou willen worden. Al die jaren Verzorging en Maatschappijleer waarin we leerden over schaamluis en de VN en mindmappen. Waarom zei miss Smart niet gewoon: ‘Naast stemmen en autorijden en een goede burger worden, moet je op een dag een kamertje binnenstappen, een papieren onderbroek aantrekken en je foef door een vrouw die je nog nooit hebt ontmoet met hete was laten overgieten.’

Het zag eruit als een rauwe, bloederige kip met een hanenkam. En ik moest vanavond worden ontmaagd?

Sam

Chris rende met twee treden tegelijk de trap op. We hadden hem al lang horen aankomen voordat hij Robins slaapkamerdeur opendeed. Hij stond in de deuropening en strekte met een glunderend gezicht zijn armen naar me uit.

‘Ja, Sammy! Je hebt de eindstreep gehaald!’ Hij trok me naar zich toe

en omhelsde me zo stevig dat alle lucht uit mijn longen werd geperst.

Hij en Robin hadden hun laatste examens drie dagen daarvoor afgerond, en Chris was duidelijk in de stemming om alweer een 'laatste dag' te vieren. Hij wist nog niks van mijn Franse fiasco. Ik had weinig zin om het hem te vertellen.

Het was een paar uur na de (mislukte) boekverbranding en we hadden afgesproken om elkaar bij Robin te treffen voordat we met z'n drieën naar het feest zouden gaan. Ik was eerst nog langs huis gegaan om me om te kleden maar had eigenlijk alleen een schoon T-shirt aangetrokken. Ik droeg nog steeds mijn vertrapte gympen waarvan de zolen met duct-tape op hun plaats werden gehouden. Toen Robin daarstraks opendeed en zijn blik over me had laten gaan, had hij gekreund en gezegd dat meiden 'de zwerverlook' over het algemeen niet echt waarderen.

Chris, aan de andere kant, zag er ongelooflijk goed uit, ondanks het feit dat hij er duidelijk geen enkele moeite voor had gedaan. Hij had een oud, geblokt overhemd aan en dezelfde jeans die hij al sinds de derde droeg. Zijn zwarte haardos was nog wilder dan normaal en hij had niet eens de moeite genomen om zijn stoppelbaard af te scheren. Als je er zo goed uitziet als Chris hoef je je niet druk te maken over kleding of over gekamd haar. Daar sta je dan boven.

'Oké, hoe laat vertrekken we?' vroeg hij terwijl hij me losliet en me nog een laatste keer op mijn rug sloeg.

Robin keek hem met een laatdunkende frons aan. 'Chill out, man. Het is pas half zes.'

'Ja, maar we moeten nog drank inslaan.'

'Yep,' zei Robin terwijl hij zijn arm in zijn klerenkast stak en in één beweging praktisch al zijn T-shirts op het bed gooide. 'Maar eerst moet ik beslissen wat ik ga aantrekken.'

Chris zuchtte diep en liet zich in de dichtstbijzijnde stoel vallen. Robin stond met zijn handen op zijn heupen voor de berg met kleren, als een voetbaltrainer die op het punt staat om zijn elftal samen te stellen.

'Nou, hoe gaat-ie, mensen?' zei Chris terwijl ik me in de stoel naast hem liet zakken.

'Met mij gaat het prima,' antwoordde Robin terwijl hij een helgroen poloshirt uit de stapel viste, er angstvallig aan rook en hem vervolgens opzij smeed. 'Maar Sam is in een zeikerige kutbui.'

Chris fronste zijn wenkbrauwen en legde zijn hand op mijn schouder. 'O jee. Toch niet weer door Jo, hè?'

Ik schudde zijn hand van me af. 'Nee, natuurlijk niet. Ik heb het in geen weken over haar gehad.'

Ik zag dat Robin en Chris elkaar met opgetrokken wenkbrauwen aankeken. Ik had het gisteren bijna de hele dag over haar gehad en eergisteren ook.

'Het gaat om het examen Frans,' zei Robin.

Chris klakte met zijn tong en draaide zich naar mij. 'Shit, man. Wat is er gebeurd?'

'Ik heb het verkloot,' zei ik schouderophalend. 'Zoals ik had voorspeld.'

'Ah, kom op,' glimlachte Chris. 'Zo erg kan het niet zijn. Hoe dan ook, het is nu voorbij. Vanavond moet je die examens en Jo en alle andere shit vergeten, en gewoon eens proberen lol te hebben.'

'Bedankt,' zei Robin terwijl hij een buiging naar Chris maakte maar mij aankeek. 'Dat probeer ik je nou ook de hele tijd duidelijk te maken, zeikerd. Nou...' Hij hield een paars T-shirt omhoog waarop stond: *THE LIVER IS EVIL AND MUST BE PUNISHED*. 'Zal ik die op de Ja-stapel leggen?'

'Als die "Ja" staat voor: de allerlelijkste shirts ooit, dan wel,' mompelde ik.

Robin zuchtte. 'Christopher, misschien kun jij even hier komen, dan kan Sam lekker in zijn eentje blijven zuchten en steunen terwijl wij een T-shirt uitzoeken.'

Chris lachte, hees zich overeind en liet mij alleen achter met mijn pogingen om de examens en Jo en alle andere shit uit mijn hoofd te zetten, wat niet echt lukte.

Jo. Soms vroeg ik me af of ik haar eigenlijk wel zo leuk vond. Ik bedoel, natuurlijk vond ik haar leuk want ik had het de hele tijd over haar (waarschijnlijk iets te vaak, achteraf bezien), en ik had dat gedicht geschreven (ook een misstap, ik geef het toe), maar ik wist nog steeds niet zeker of ik haar wel écht zo leuk vond.

Soms dacht ik dat ik verliefd op haar was omdat het gewoon leuk is om verliefd te zijn. Elke keer als ik ook maar even het vermoeden kreeg dat zij misschien ook een oogje op mij had, focuste ik op de dingen waardoor ik me ging afvragen of ze nou echt zo leuk was. Dat ze een beetje loenst bijvoorbeeld, of dat ze me, toen ik haar vroeg waar haar korte naam voor staat, meewarig aankeek en antwoordde: 'Voor mijn achternaam?'

Maar toen ze haar interesse in mij leek te verliezen en weer met Jeremy Marsh begon te flirten, zat ik meteen weer te fantaseren hoe het zou zijn om naast haar wakker te worden. Heel cliché allemaal. Maar ja, een cliché zou geen cliché zijn als er niet een of andere suffe, voor de hand liggende waarheid in school.

Dit is sowieso allemaal theoretisch omdat ze inmiddels verkering heeft met Toby McCourt, die een klas hoger zit. Tóby McCourt. Tóby.

Zeg nou zelf: Toby is een hondennaam. Ik ken minstens drie honden die zo heten. En niet eens echte honden, ik heb het over van die kleine Paris Hilton-handtasachtige keffertjes. Ik denk niet dat het overdreven is om te zeggen dat tongen met iemand met een hondennaam aan sodomie grenst. De stap van een jongen daten die Toby heet naar trouwen met een gast die Fido heet is zo gemaakt.

Hoe dan ook, fuck it. Het waren maar vier verloren maanden van mijn leven. Goddank heb ik haar mijn gedicht niet laten lezen. Afgaande op Robins reactie zou ze bier uitproestend zijn omgevallen van het lachen.

Aan de andere kant van de kamer was de Ja-stapel inmiddels geslonken tot twee shirts: Chris' voorkeur ging uit naar een doodgewoon wit poloshirt. Robin ging voor een opzichtig turquoise shirt waar een evil

clown met een opgestoken middelvinger op stond. En aangezien Robin het voor het zeggen had, won het clown-shirt.

'Waarom vroeg je me überhaupt om advies als je er uiteindelijk toch niets mee doet?' vroeg Chris terwijl hij zich weer in de stoel naast die van mij liet vallen.

'Een second opinion is altijd handig,' antwoordde Robin terwijl hij het onopvallende witte Lacoste-shirt in de klerenkast smeed. 'Zelfs als die second opinion helemaal verkeerd blijkt te zijn.'

Chris en ik wisselden een veelbetekenende blik uit terwijl Robin een halve spuitbus Lynx Africa over zijn afzichtelijke turquoise shirt spoot. Ik weet eigenlijk niet waarom ik naar hem luister. Hij mag dan wel mijn beste vriend zijn, maar af en toe is hij echt een eikel. Hij heeft zich ingeschreven bij de universiteit van Loughborough, maar het kan hem niet schelen of hij wordt toegelaten omdat hij een jaar wil vrij nemen om zijn 'beatboxskills te perfectioneren'.

En ik weet al helemaal niet waarom ik naar hem luister wat meisjes betreft. Hij houdt er behoorlijk vreemde theorieën op na. Hij is op de een of andere manier op oren gefixeerd; volgens hem is er niets mooiers aan een meisje dan haar oren. Zo heeft hij Vicky Parker een keer afgewezen vanwege haar 'shitoren'. Zijn woorden, niet de mijne. Naar mijn idee is er niks mis met haar oren, hoewel ik persoonlijk meer op haar gezicht en haar lichaam en haar borsten val. Ja, technisch gezien horen die bij het lichaam, maar ik wilde ze even speciaal vermelden. Vicky Parker is echt zó lekker. Ik heb tegen Robin gezegd dat hij uit zijn nek lult met dat hele orenverhaal van hem, maar hij lachte smalend, staarde even in de verte en zei dat ik het toch niet zou begrijpen.

Als je 'het' nog niet hebt gedaan is dat misschien nog wel het ergste: het feit dat iedereen die het wel heeft gedaan opeens denkt dat hij Russell fucking Brand is. Ze denken dat ze letterlijk alles over seks kunnen zeggen en wij maagden moeten met grote ogen overal ja en amen op knikken omdat wij er niet over kunnen meepraten.

Robin heeft een Frans meisje met een kale kop genaaid van de *lycée* vlak bij onze school. Hij heeft het maar één keer gedaan. Die kale kop werd hem wel flink ingewreven, maar ik vond dat hij zich aardig goed hield. Ik denk dat hij viel op het zelfvertrouwen dat ze tentoonspreidde door haar oren zo te laten zien, in plaats van ze achter haar haar te verbergen zoals de meeste meisjes doen. En ze had echt mooie oren, moet ik toegeven.

Chris heeft het drie keer gedaan. Met drie verschillende meisjes. Maar hij is dan ook zes weken ouder dan ik. En tien keer knapper. Ik weet toevallig dat hij bij de meeste meiden van omringende scholen bekendstaat als 'Sexy Chris'. Zelfs mijn moeders vriendinnen beginnen te blozen en te giechelen als ze hem zien. En die zijn ergens in de veertig. Echt idioot. Maar voordat Chris werd ontmaagd, maakte hij zich er totaal niet druk over. Hij maakt zich eigenlijk nergens druk over. Hij is de meest relaxte persoon die ik ken.

'Oké,' zei Robin terwijl hij zijn T-shirt aantrok en zichzelf daarna in de spiegel bekeek. 'Dat is ook weer geregeld.'

'Eindelijk.' Chris sprong overeind. 'Dan kunnen we nu drank inslaan.'

'Serieus?' lachte Robin terwijl hij in zijn klerenkast dook en twee ladingen sneakers op het bed gooide. 'Ik moet mijn schoenen nog uitkiezen.'

Chris liet zich ontmoedigd in de stoel zakken en legde zijn hoofd in zijn handen.

2

Hannah

We hadden zo lang gefantaseerd over het moment dat de examens achter de rug zouden zijn. Het was als een drug, het enige wat we hadden in het niemandsland tussen studeren en je schuldig voelen omdat je niet aan het studeren was.

We zaten vaak in de bieb, met één wang rustend op het tafelblad, te fluisteren hoe we dagenlang vlooiemarkten zouden afschuimen naar vintage kleding, of dat we gewoon de hele dag ijs etend zouden doorbrengen in bed. De wereld na het examen was een idylle waar de zon altijd scheen. We zouden zo uit de aula een Amerikaanse tienerfilm binnenstappen.

Alleen liepen we in het echt op de dag dat het eindelijk allemaal achter de rug was in de regen over straat en zei Grace dat ze naar de opticien moest. Dus in plaats van uitzinnig op straat te gaan dansen en zingen, gingen we met z'n allen met haar mee en probeerden verschillende monturen uit terwijl haar ogen werden opgemeten.

In onze verbeelding speelde Stella's feest een hoofdrol – dat was altijd al zo geweest. En nu, nadat ik drie dagen lang alleen maar studieschema's voor geschiedenis van de muur had lopen krabben en vijftientig afleveringen van *30 Rock* had liggen kijken, was het dan eindelijk zover.

Even na zessen verschenen Tilly en Grace bij Stella thuis. We hingen vlaggetjes op, maakten punch, en borgen op verzoek van Grace alle waardevolle spullen op in de bijkeuken en deden de deur op slot. Tilly

had cupcakes meegebracht maar Stella zei dat het geen kinderfeestje was dus aten we die voor het grootste deel zelf op voor het feest begon. We bespraken wie absoluut moest komen en wie beter weg kon blijven. Charlie viel voor ons allemaal – behalve voor Stella – in de laatste categorie.

‘Zit Charlie dit weekend bij z’n ouders?’ vroeg Tilly, die op het aanrecht zat en de glazuurlaag van een cupcake afpeuterde. Ze probeerde het terloops te laten klinken. We wisten allemaal dat hij thuis was, en Stella wist dat wij het wisten.

Stella draaide zich om en pakte een pak cruesli uit de kast. Tilly wierp een zijdelingse blik op mij en Grace.

‘Volgens mij wel,’ zei Stella schouderophalend. Ze schudde het pak en viste er chocoladestukjes uit.

‘Denk je dat hij straks komt?’ vroeg Tilly. De sfeer begon wat gespannen aan te voelen.

‘Weet ik veel. Ik ben z’n secretaresse niet.’

Dit wierp de vraag op wat ze dan wel van hem was, hoewel wij het antwoord al wisten. Het ergerde me alleen dat zij maar bleef doen of ze het allemaal oké vond. Als ze gewoon toegaf dat ze verliefd was op een eikel die haar gebruikte, dan zouden we allemaal met haar meeleven, kopjes thee voor haar maken, samen de *The Princess Diaries* kijken en met z’n allen tot de conclusie komen dat jongens harteloos zijn.

Ze schudde het pak nog een keer maar kon geen chocoladestukjes meer vinden en zette het terug. ‘Zolang Carmen maar niet komt.’ Het klonk alsof ze die naam bijna uitbraakte.

‘Dat zeg je altijd, maar je nodigt haar uit omdat je weet dat ze komt, zodat je daarna lekker over haar kunt lopen klagen,’ lachte ik.

‘Ja, weet ik. Eigenlijk vind ik het heel erg dat we niet naar dezelfde universiteit gaan. Nu moet ik op zoek naar een nieuwe tegenstander.’

We liepen de tuin in om een foto van ons vieren te maken. Stella klom op de trampoline, hield de camera omhoog en riep: ‘De laatste foto van

Hannah Audrey Brown als maagd. Dat ze in vrede mag rusten.’

Tilly en Grace maakten een respectvolle buiging.

‘Ik ga geen zelfmoord plegen, freaks,’ riep ik terwijl ik op de trampoline klom en begon te springen.

‘Nou, min of meer wel,’ riep Stella tussen haar sprongen door. ‘Hierna is je jeugd voorbij. Dus je vermoordt je jeugd.’

‘Heb je dat soms ook uit *Breaking Amish*? Kun je nou eindelijk eens ophouden je levensadviezen uit dat programma te halen?’ zei ik.

Stella kan zo dramatisch doen. Zij wil altijd van alles een life-changing moment maken.

‘Hoe dan ook, het werd wel eens tijd. Ik ben achttien.’ Het voelde raar om het hardop te zeggen.

We sprongen een tijdje in stilte. Stella had me dan wel zitten stangen maar die hele ontmaagding leek opeens heel belangrijk. Ik was achttien jaar een maagd geweest en straks zou ik een grens overschrijden. Straks zou alles anders zijn.

Iets voor zevenen gingen we naar boven om ons klaar te maken. Op mijn elfde was ik enorm jaloers geweest op Stella’s kamer met haar paarse hemelbed en de roze kerstverlichting om het raam. Inmiddels waren de muren bedekt met foto’s, posters en make-upspullen. Stella verzamelde nagellak. Ze had zo veel flesjes dat de verzameling de hele omtrek van haar kamer omspande, ze stonden opgesteld als domino’s op planken aan de muren.

In de derde hadden we de deur tijdens een slaapfeestje in alle kleuren van de regenboog geverfd en er de namen op geschilderd van de jongens op wie we verliefd waren. Het was een traditie geworden. Stella noemde het de *lobster*-deur, naar die aflevering van *Friends* waarin Phoebe tegen Ross zegt dat Rachel en hij uiteindelijk bij elkaar zullen komen omdat zij zijn ‘lobster’ is. Zeekreeften blijven kennelijk hun hele leven bij elkaar. Het was een almaar groeiende verzameling van alle jongens die we ooit als ‘de ware’ hadden beschouwd. Als een naam er eenmaal stond, ging

hij er nooit meer af. Ik liet mijn blik over de deur dwalen en diepte herinneringen op uit de reeks van namen. Luke Adams van het Joseph's, op wie ik drie weken verliefd was geweest in de vierde, omdat hij hetzelfde haar als Zac Efron had. Daaronder Guillermo, de supersexy Spaanse jongen die ik tijdens een ski-vakantie had ontmoet en met wie ik vijf minuten had geflirt, ook al verstond ik geen woord van wat hij zei, en rechts van hem in grote glittergroene hoofdletters...

O, shit. Shit, shit, shit.

'Stella!'

Stella lag op haar onopgemaakte hemelbed.

'Ik slaap,' antwoordde ze.

'Jongens, kom eens hierheen!' riep ik naar Grace en Tilly, die zich in de logeerkamer aan het opmaken waren.

Een minuut later stonden we met z'n allen naar de deur te staren.

'Het valt nauwelijks op,' zei Grace.

Stella knikte. 'Ja, als Freddie en Hannah hier aan het seksen zijn, ziet Freddie vast niet dat zijn naam in koeienletters op de deur staat.'

'Misschien denkt hij wel dat Stella het heeft gedaan, het is háár kamer. Dat zou toch logisch zijn,' zei Tilly.

'Ja, en Freddie had wiskunde D in zijn pakket, dus hij denkt logisch,' opperde Grace behulpzaam.

'Het maakt niet uit wie dit heeft geschreven, het is hoe dan ook gênant,' zei ik. 'Wat als hij het ziet? Wat moet ik dan zeggen?'

'Gewoon, de waarheid,' antwoordde Grace. Stella rolde met haar ogen.

'Of we zetten de deur open zodat hij het niet te zien krijgt,' zei Tilly.

'Ja, en dan kan iedereen die langsloopt zien dat... nou, dat...' Ik begon zachter te praten. '... ik daar lig te seksen.'

'Waarom fluister je?' vroeg Stella.

'Ik weet niet. Omdat het vreemd voelt om het hardop te zeggen.'

'Nou, wen er maar aan, want over twee uur is het zover,' antwoordde ze.

'Daar zit iets in,' zei Grace.

Stella pakte een flesje witte nagellak en draaide het open. 'Ik heb een idee.

We schilderen de F en de R gewoon over.'

'Wat?' zei ik. 'Zodat er *Eddie Clemence* komt te staan?'

'Ja,' zei Stella glunderend. 'Probleem opgelost.'

'Hoezo: probleem opgelost? Het is nog veel gênanter om uit te moeten leggen waarom er bijna dezelfde naam als die van hem op de deur staat met twee grote, witte vlekken ervoor.'

Stella haalde haar schouders op en draaide het flesje weer dicht.

'Jongens, ik ben al nerveus genoeg,' zei ik. 'Mijn bikinilijn is vuurrood en nu staat zijn naam ook nog eens op de deur. Misschien is het gewoon niet voorbestemd.'

'Geloof me,' zei Stella, 'dat is normaal als je net bent geharst... over een uur trekt het weg. En het is wel voorbestemd want anders zou er bij hem thuis niet zijn ingebroken en stond zijn naam niet op de deur. Zijn naam staat op de deur, Hannah. Hoe voorbestemd wil je het hebben?'

'Die naam hebben we zelf opgeschreven,' antwoordde ik.

'Jij hebt hem opgeschreven.'

'Als een voorbode,' zei Grace terwijl ze haar blik omhoogrichtte.

We kwamen uiteindelijk tot de conclusie dat we de naam het beste in zijn geheel konden overschilderen.

'Is het niet toevallig dat de enige persoon die we ooit hebben overgeschilderd nou net jouw lobster is?' merkte Tilly op.

'Hij is mijn lobster niet,' lachte ik. 'Ik ga niet met hem trouwen of zo.'

'Nou... ik weet het niet,' zei Stella terwijl ze veelbetekenend haar hoofd schudde. 'Misschien bevalt het zo goed dat je dat morgen wel wil.'

Terwijl we allemaal een andere letter van Freddie's naam overschilderden, bedacht ik hoe lang ik hem al leuk vond en hoe goed het voelde dat hij de eerste zou zijn. Degene op wie ik al zo lang verliefd was en met wie het nu zou gaan gebeuren. En zelfs al zouden we nooit verkering krijgen

en was het geen Romeo-en-Julia-situatie, dan nog was dit het juiste moment, en Freddie was echt een aardige jongen.

‘Ik vind het supergoed dat je het nu gewoon vóór Kavos doet,’ zei Stella.

‘Hoezo? Denk je dat ik straks helemaal lossla als ik het eenmaal heb gedaan?’

‘Waarschijnlijk,’ antwoordde ze. ‘Weet je nog hoe je custardvla haatte en je het een keer bij Grace at en meteen verkocht was?’

Stella was eindeloos bezig me op te maken en ze leende me haar blauwe bodycon jurk. Het liep al tegen negenen toen ze zich realiseerde dat ze zelf nog niet klaar was. Ik zag er goed uit, vond ik. Voor mijn doen dan. Tilly, Grace en ik gingen naar beneden om de muziek op te zetten en om cocktails te maken. Tien minuten later verscheen Stella. Ze droeg een zwarte, strakke broek, laarzen van bewerkt leer, en een crème-kleurig oversized jongensshirt dat ze bij haar armen en haar buik had opengeknipt, waardoor haar zwarte bh zichtbaar was. Ze had knalrode lippenstift op. Ik voelde me zo netjes naast haar. Zoals de vrouwen op schilderijen in van die deftige huizen. Allemaal heel keurig en braaf. Niet sexy. Hoe moet ik nou ooit gaan seksen als ik totaal niet sexy ben? Die twee dingen staan toch niet los van elkaar?

Sam

Buiten voor de deur deden we steen-papier-schaar om te bepalen wie de drank moest halen. Ik verloor. Zoals altijd.

‘Laten we het nog een keer doen,’ zei ik. ‘Degene die als eerste twee keer verliest is de lul.’

‘Tief op,’ snoof Robin verongelijkt.

Chris legde zijn hand op mijn schouder en wees in de richting van de

avondwinkel. ‘Het universum heeft besloten dat jij vanavond de alcohol gaat halen, Sam. Je kunt niet in discussie gaan met het universum.’

Ik schudde zijn hand van me af. ‘Ja, maar het universum zou moeten weten dat ik niet geschikt ben om alcohol te kopen. Niemand stinkt erin.’

Robin, Chris en ik zijn zo’n beetje de jongsten uit de klas. Chris wordt in juli pas achttien en Robin en ik moeten nog tot eind augustus wachten. Alcohol inslaan is dus een heel gedoe. De wandeling naar de winkel kan de avond bepalen: als het ons niet lukt hangt er een donkere wolk boven de rest van de avond. Als het wel lukt, lijkt het een teken dat alles mogelijk is.

‘Ik zie er het jongste uit van ons allemaal,’ zei ik in een laatste poging om eronderuit te komen.

‘Nah,’ zei Robin terwijl hij een sigaret opstak. ‘Je bent lang. Lang betekent oud.’

‘Ja, maar ik heb nul baardgroei. Daarmee val ik door de mand.’

‘Nou, als de gast achter de kassa naar je baardgroei informeert, zeg dan maar gewoon dat je gezicht vroeger is verbrand. Daarom groeit er niks.’

‘Geweldig. Daar trapt hij zeker in.’

‘Hij gaat echt niet naar zijn baardgroei vragen, Robin,’ zuchtte Chris. ‘Die gast werkt in een avondwinkel, niet in een kapperszaak. Hoe dan ook, de truc zit ’m erin dat je ervan overtuigd moet zijn dat ze je niets zullen vragen. Volwassenen denken daar ook niet over na, toch? Je moet gewoon denken als een volwassene.’

‘Waar denkt een volwassene dan aan?’

Hier moesten we even over nadenken.

‘De belastingaangifte?’ opperde Robin. ‘Daar loopt mijn vader altijd over te stressen.’

‘Ja, de belastingaangifte,’ knikte Chris. ‘Of Pink Floyd? Daar heeft die van mij het vaak over.’

‘Wie de fuck is Pink Floyd?’ wilde Robin weten.

‘Een of andere band. Een band waar ouwe mensen van houden.’

‘O, oké.’ Robin knikte tevreden. ‘Great. Kort samengevat: gebruik je lengte, zeg dat je ooit bent verbrand en leid het gesprek naar de belastingaangifte en Pink Floyd, dan komt alles goed. Doe mij maar zes bier-tjes.’

‘Voor mij een fles rode wijn,’ zei Chris.

‘Oké.’

Ik draaide me om en liep naar de winkel.

‘Gebruik je lengte!’ riep Robin terwijl ik de deur opendeed. Ik maakte me zo lang mogelijk en stapte naar binnen.

Ik was de enige klant. Achter de kassa stond een gast die zich dood leek te vervelen. Hij zat op een piepklein tv’tje voetbal te kijken. De deur rinkelde toen ik hem dichttrok.

‘Goeienavond,’ zei hij zonder op te kijken.

‘Goeienavond,’ antwoordde ik.

Ik maakte twee rondjes door de zaak zonder zelfs maar één keer bij de drank te blijven staan. Ik probeerde moed te verzamelen.

De man keek op. ‘Kan ik ergens mee helpen?’ vroeg hij terwijl ik net aan mijn derde ronde wilde beginnen.

‘Nee hoor,’ antwoordde ik en terwijl ik diep inademde pakte ik de goedkoopste fles wijn en twee sixpacks Red Stripes en liep ermee naar de kassa. Ik probeerde een volwassen onverschilligheid aan de dag te leggen. Ik glimlachte zelfverzekerd en floot een deuntje terwijl ik alles op de toonbank neerkwakte.

‘Doe deze maar, mate. Cheers.’

De gast keek naar de drank en toen naar mij.

‘Hoe oud ben je, vriend?’

Ik slikte. ‘Negentien.’

‘Negentien?’ Hij leek niet overtuigd.

‘Yep. Net jarig geweest.’

Hij bestudeerde mijn gezicht. Ik zag dat zijn ogen bleven hangen bij mijn gladde kin. Ik raakte in paniek.

‘Ik ben ooit verbrand,’ zei ik snel.

Er viel even een stilte.

‘Je bent wat?’ vroeg de gast.

‘Ik... mocht je denken: wat heeft die een gladde kin... ik heb ooit mijn gezicht verbrand... bij een brand, bedoel ik. Daarom heb ik geen baard-groei.’

De man keek verward. ‘Shit man, dat is best klote.’

‘Ja, zeg dat wel. Niet zo erg als de belastingaangifte, maar toch. Ik heb echt een tyfushekel aan de belastingdienst, jij niet?’

De man kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Ja, dat zijn best een stel kloot-zakken.’

Ik bleef maar doorpraten. Het ging gewoon vanzelf. ‘Ja. Maar geluk-kig hebben we Pink Floyd. Dat maakt een hoop goed, vind je niet?’

De man wilde net antwoorden toen op tv een wild gejuich losbarstte. Er was gescoord.

‘Verdomme!’ riep hij. ‘Door jou heb ik een goal gemist.’

Ik zag mijn kans schoon.

‘Sorry, man. Ik zal je verder met rust laten.’ Ik trok een twintigje te-voorschijn. ‘Hier, hou de rest maar.’

De man hield zijn blik op het tv-scherf gericht om de herhaling van het gemiste doelpunt te zien. ‘Oké, no worries, cheers.’

Ik pakte snel de sixpacks en de wijn en maakte me uit de voeten. Robin en Chris omhelsden me toen ik triomfantelijk de deur uitstapte.

We sprongen op de bus en kwamen rond tien uur aan bij het huis waar het feest werd gehouden. Het was trouwens meer een villa: een paleis-achtig gebouw met twee verdiepingen dat eruitzag alsof het personeel er een eigen onderkomen had.

We waren veel te vroeg. Als er iets is wat ik over feestjes weet waar je niemand kent, dan is het dat je er zo laat mogelijk binnen moet komen.

Dan zijn degene die het feest geeft en zijn of haar vrienden meestal te beneveld om op te merken dat een hele club onbekenden hun koelkast plundert, de kelder onderkotst en Gemma Bailey in hun tuinhuisje vingert.

Als je vroeg verschijnt, word je begroet door een ongelofelijk nerveus, nuchter meisje dat wil weten hoe je degene kent die daar woont. En dat is precies wat er gebeurde. Ik was er echt even van overtuigd dat ze naar onze identiteitsbewijzen zou vragen. Serieus, discotheken moeten helemaal geen vierkante, kale gasten als uitsmijter inhuren maar in plaats daarvan een stel bekakte tienermeisjes in de arm nemen. Ze zijn waarschijnlijk stukken goedkoper en twee keer zo afschrikwekkend.

We hadden mazzel dat Chris bij ons was. Toen haar oog op hem viel begon ze meteen te giechelen, zwaaide de deur wijd open en zei dat ze hoopte dat we drank bij ons hadden. Met Chris' gezicht kunnen we elk feest binnenkomen. Hij heeft het zelf niet in de gaten, dus je kunt hem niet eens van verwaandheid beschuldigen. Als ik zo knap was als hij, dan zou er volgens mij niets meer uit mijn handen komen. Ik zou de hele dag over straat lopen en me aan alle bewonderende blikken laven. Niet dat er veel uit mijn handen komt.

Hannah

Uiteindelijk kwamen er superveel mensen. Leerlingen uit de vijfde en mensen die vorig jaar eindexamen hadden gedaan. Leerlingen van andere scholen en mensen die we helemaal niet kenden. Of die we wel kenden maar helemaal niet mochten. Het huis was stampvol. De tuin was vol. Er zaten mensen onder de trampoline en op de trampoline, en er zaten zelfs een paar jongens in een boom.

Ik was plaatsvervangend trots en zo blij dat Stella mijn beste vriendin

was, maar tegelijkertijd voelde ik me een beetje misselijk. Mijn punaniverminking, de cupcakes en het trampolinespringen hielpen niet echt mee. Ik was echt supernerveus.

Iedere keer dat er een groepje jongens binnenkwam, kromp mijn maag ineen voor het geval dat Freddie ertussen zat. Ik bleef maar naar de wc gaan om mijn foef te checken. Ik ging de badkamer in, trok mijn onderbroek omlaag en bleef maar staren. Ik wreef er wat peperdure gezichtscreme van Stella's moeder op en hield er een koude deo tegenaan zodat de roodheid zou wegtrekken, maar het haalde weinig uit.

Toen ik de tuin weer in kwam, vroeg Grace of ik me wel goed voelde. Vervolgens pakte ze mijn hand, kneep erin en zei: 'Spannend, hè,' en sloeg haar armen om me heen. Iedereen beschouwde dit als mijn avond. Ikzelf waarschijnlijk ook.

Even later stonden Stella en ik in de woonkamer te dansen. Charlie was net binnen komen lopen met zijn stomme hipsterkapsel en Stella deed haar best om zo sexy mogelijk te dansen zodat hij naar haar toe zou komen, terwijl ik ieder oogcontact vermeid om hem te laten merken dat ik hem een eikel vond. En toen zag ik Freddie door het raam. Ik voelde me opeens krachteloos, alsof ik leegliep. Ik kon me even helemaal niet bewegen. Stella had hem niet gezien en op de een of andere manier was ik daar blij om.

Ik wist niet wat ik moest doen dus ging ik maar weer naar de wc. Ik bleef eindelijk zitten en staaarde naar mijn spiegelbeeld. Probeerde mezelf moed in te spreken. Misschien zei ik wel hardop: 'Kom op, Hannah.'

Toen ik uit de wc kwam stond er een jongen met een vreemde uitdrukking op zijn gezicht. Hij dacht waarschijnlijk dat ik een freak was die uren op de plee doorbrengt om zichzelf peptalks te geven en deo tegen haar doos te houden. Straks had hij door het sleutelgat zitten loeren. Of misschien dacht hij dat ik zat te kotsen en mezelf moed in praatte.

Ik raakte in paniek. 'Ik heb niet gekotst,' zei ik.

Sam

Tegen middernacht begon het feest eindelijk wat te worden. Om één uur ging iedereen echt los. Overal waar je kwam waren mensen aan het dansen en roepen en elkaar aan het opgeilen. Robin, Chris en ik stonden in de tuin een joint te roken met een vriend van Robin, Ben.

Ben is maar een paar maanden jonger dan wij maar hij is dj in verschillende clubs, wat hem meteen zestig procent cooler maakt. Robin verafgoodt hem zo'n beetje maar Chris en ik zijn er nog niet uit. Hij is best oké, maar af en toe draagt hij een gleufhoed.

'Niet slecht, hè?' zei Ben met een wijds armgebaar, terwijl een of andere gast bijna zijn nek brak toen hij van de trampoline af sprong.

We knikten allemaal instemmend, stoned als een garnaal.

'Maar niet zo goed als het-beste-feest-aller-tijden,' zei Robin.

Chris en ik knikten weer instemmend.

'Wanneer was dat?' vroeg Ben.

'Twee zomers terug,' antwoordde ik. 'Er was een zwembad in de tuin. Chris liet Rosie Moss z'n benen harsen en...'

'En ik had een triootje,' onderbak Robin hem.

Chris en ik kreunden.

'Jij had helemaal geen triootje, Robin.'

Ben was onder de indruk. 'Een triootje?'

Robin knikte zelfvoldaan.

'Niks triootje,' zei Chris. 'Sophie Kendry gaf hem in een van de slaapkamers een blowjob en een of andere chick onderbrak ze halverwege omdat ze vloeitjes zocht.'

'Precies,' zei Robin. 'Ik was in één ruimte met twee meiden en er werden seksuele handelingen gepleegd. Zoiets heet een trio.'

'Nee, man,' zei ik. 'Het is een duootje met ergens in een hoek iemand

die vloeitjes zoekt. Iedereen moet bij de seksuele handelingen betrokken zijn wil het voor een trio door kunnen gaan.'

Robin gaf niet op. 'Het was een seksueel contact waarin twee meisjes figureerden. Trek je eigen conclusie.'

'Oké,' zei Chris terwijl hij met zijn lege wijnglas naar Robin wees. 'Dus die ene keer toen mijn moeder de kamer binnenkwam terwijl ik met Laura lag te neuken was volgens jou een triootje met mijn moeder?'

'Het hangt ervan af hoe lang ze in de kamer bleef,' zei Robin diplomatiek. 'Als ze alleen haar hoofd even om de hoek van de deur stak en zich meteen daarna terugtrok, dan niet... dat is gewoon een gênante onderbreking van een duootje. Maar als ze een halve minuut in de kamer bleef om door jouw la met sokken te spitten terwijl jullie lagen te neuken, dan was het vrees ik een incestueus trio.'

'Jij bent echt een idioot.'

'Een idioot die een triootje heeft gehad.'

Ik gaf Chris mijn biertje en kwam overeind. 'Ik laat deze discussie aan jullie over. Ik moet even pissen.'

Ik baande me een weg door de tuin, wegduikend voor rondvliegende lichamen bij de trampoline, en liep het huis in. Ik ging naar boven. De badkamer zat op slot dus bleef ik bij de deur staan wachten. De gang hing vol met professioneel uitzijnde zwart-witfoto's van een middelbaar stel (de eigenaren van het huis, nam ik aan) dat gearmd naar de camera glimlachte. Ik kon me niet voorstellen dat ik me met iemand anders zo op mijn gemak zou voelen.

Ik dacht dat ik een meisjesstem in de wc hoorde. Ik begreep dat ik even geduld moest hebben: meiden doen er altijd eindeloos over als ze met z'n tweeën in de badkamer zijn.

Maar toen de deur eindelijk openging, stapte er maar één meisje naar buiten: een knap blond meisje met een licht verwilderde blik in haar ogen.

'Ik heb niet gekotst,' zei ze.